

DRUMUL SPRE CULMI

de Rev. *Richard Wurmbrand*

„Căci iată că de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită.” - Luca 1:48

Renumitul romancier evreu Șalom Aș, care a devenit creștin, a scris: „Urmele pașilor tăi, Maria, îmi sunt dragi ca bătaia inimii mele, iar aerul pe care îl respir în prezența ta îmi curăță ființa căci tu ești sfântă și dai din sfințenia ta oricui se apropie de tine.”

Întotdeauna când ne uităm la imaginea lui Isus pe cruce, o vedem pe mama Lui privind trupul convulsionat de durere. Ea a îngrijit acest trup când El era copil, l-a îmbăiat și l-a hrănit. De câte ori s-a bucurat sărutându-l! Acum ea privește la dungile roșii lăsate de bicele soldaților. Ea a auzit șuieratul curelelor care se izbesc de pielea Lui, pe care ea a mângâiat-o odată cu atâta grijă.

Ce trebuie oare să admirăm mai mult la aceea care a fost atât de înălțată de Dumnezeu?

Eu voi preamări fecioria ei. Ea, fecioara care nu a cunoscut bărbat, a dat naștere celui mai slăvit bărbat - Dumnezeu-om.

„Ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri.” - Matei 6:12

În timpul celui de-al doilea război mondial, Simon Wiesenthal, cel care a devenit mai târziu celebru pentru prinderea unor criminali de război naștiți, a fost internat într-un lagăr de muncă din Lvov (Ucraina).

El povestește că într-o zi a fost chemat să vorbească cu un ofițer nazist, aflat pe patul de moarte. Ofițerul i-a spus că mama lui, care era creștină, se supăraseră foarte mult când el a intrat în organizația tineretului hitlerist, și mai târziu în armata lui Hitler. A făcut parte dintr-o unitate care a ocupat orașul sovietic Dnepropetrovsk. El și tovarășii lui au închis într-o casă două sute de evrei, incluzând femei, copii și sugari, și apoi au aruncat înăuntru grenade. Casa a ars. Câțiva evrei, având copii în brațe, au încercat să scape sărind pe fereastră, dar el, Karl, ofițerul german, i-a împușcat. După câteva zile, unitatea lui Karl a primit ordin de atac.

În luptă el a fost grav rănit și și-a pierdut vederea. Ultima imagine pe care și-o aducea aminte era cea a unui evreu în flăcări, cu un copil în brațe, venind către el. Acum îl aștepta moartea și era neîntrerupt chinuit de viziunea femeilor și copiilor evrei martirizați. Karl dorea să primească iertarea de la un evreu. Dar Wiesenthal nu a rostit mult doritul cuvânt de iertare.

Îl putem înțelege pe acest om, care și-a pierdut aproape întreaga familie din cauza cruzimii naziștilor. Criminalii trebuie înfrânți și pedepsiți. Dar omul pe care Wiesenthal îl avea în față nu mai prezenta nici un pericol. El suferea acum chinurile morții și ar fi trebuit să audă un cuvânt de iertare. Dar nimeni nu poate da altuia iertarea, până ce nu și-a dat seama de propria sa stare de păcat, în lumina iertării pe care i-o dă Isus.

„Isus i-a zis, Eu sunt ...viața” – Ioan 14.6

De ce ne-a dat Dumnezeu Scriptura? De ce nu ne-a dat mat degrabă niște imagini? Atomul nu poate fi pictat, nici întreaga realitate, și cu atât mai puțin Dumnezeu. O sumă de senzații și percepții nu ne-ar fi putut da învățătură asemenea Cuvântului lui Dumnezeu.

Dar este oare cuvântul un mijloc perfect de comunicare? Unele cuvinte au mat multe semnificații. În evreiește, barach înseamnă atât “binecuvântare”, cât și “blestem”; heshah, “prostituată” și “sfântă”; hesed, “bar” și “urâciune”. În grecește, afes înseamnă “a ierta”, dar și “a lăsa”. Versetele biblice pot fi interpretate în diferite feluri. Avem nevoie de ceva sigur. Viața noastră veșnică depinde de cunoașterea clară a voinței lui Dumnezeu.

Un pastor a spus unui băiețel evreu în vârstă de doisprezece ani: „Dacă Isus este într-adevăr Mesia cel trimis de Dumnezeu, și tu nu crezi în El, vei fi pierdut pentru veșnicie.” Băiatul i-a răspuns: „Dacă Isus este într-adevăr un hulitor, așa cum L-a declarat tribunalul nostru, atunci vă veți petrece veșnicia în Iad.” Dacă Hristos nu a înviat din morți și totuși noi renunțăm la plăcerile lumii în speranța unei vieți viitoare, atunci suntem „cei mai nenorociți dintre oameni” (1 Cor. 15:19). Dacă există o viață viitoare și noi nu petrecem această viață în plăceri deșarte, suntem niște nebuni.

Nu te mărgini la cuvintele Bibliei, ci acceptă întreaga revelație a lui Dumnezeu. El se descoperă pe Sine prin toate acțiunile Lui. Evreii, prin care ne-a fost dat Cuvântul lui Dumnezeu, nu au un cuvânt pentru „cuvânt”. În loc, ei folosesc expresia davar, care înseamnă “lucru, ceva real” întreaga realitate, cea interioară și cea exterioară, sunt revelații ale lui Dumnezeu, întreaga întâmplare de pe Golgota, întreaga ta viață cu păcatele și pocăințele ei, cu căderile ei și ridicările ei, cu necazurile și bucuriile ei. Crede în viață, în viața Lui. Acceptă-L, pe El în viața ta. Atunci vei avea siguranța vieții veșnice.

„Nu judecați.” - Matei 7:1

Domnul Isus i-a spus lui Petru: “Îți voi da cheile împărăției cerurilor” (Matei 16:19). Orice copil al lui Dumnezeu poate deschide oricui Împărăția cerurilor, proclamându-i iertarea oferită de Hristos. Dar, același Isus a spus: “Eu ... am cheile iadului” (Apo. 1:18). Pe acelea El nu le-a dat nimănui, ci le-a ținut la El. Altfel, mulți dintre noi ne-am fi aruncat acolo prin nebunia noastră, sau am fi trimis acolo pe toți cei care cred altfel decât noi. O mamă dă copilului ei o jucărie, dar nu un cuțit cu care s-ar putea tăia. De aceea, Petru a primit cheile cerului, dar nu și ale iadului.

Luther a spus despre Erasm, adversarul lui în filozofie, „A murit fără lumină, fără cruce, fără Dumnezeu”, cu alte cuvinte l-a condamnat la iad. Și totuși, ultimele cuvinte ale lui Erasm au fost: “Dumnezeule iubit”.

Ți-a fost dată doar o singură cheie. Deschide și altora porțile cerului. Nu condamna pe nimeni și nu te condamna nici pe tine.